

Azi,iubita mea

Lucian-Horațiu Hînsa

Azi, iubita mea, îți cer
Un sărut gingaș,plăpând
O dovadă cum că orișicând
Stelele în cer nu pier.

Azi iubito, un golan
Te-a răpit, și lacrimi n-am
Ca să mai plâng... tot ce-am simțit
Cu tine doar am reușit
Să simt ce-nseamnă viu, curat, uman.

Ai uitat, pare-se, cum la foc
Ne zâmbeam și ne iubeam,
Cum un simplu suflet dobitoc
În ochii tăi- o stea eram.

....și mă doare. Mă doare-această seară
Când nu mai e c-a întâia oară,
Când noi puteam a dezgoli
Nimicul și-absolutul
Cunoașterea, necunoscutul
Puteam albi imaculatul,
Puteam cerni necuvântatul
Secret, secret necunoscut...
O clipă doar eu te-am avut-
O clipă, un moment ciudat
Singurul adevărat.

Și plâng. Azi plâng,
Căci vise strâng
Când încă te privesc
Cu mare și cu soare
Cu tei și cu izvoare
Cu apa lină dintr-un crâng,
Cu zâmbet ce susură
Ca gândul ce ne fură
Clipele, dorința
Lumina, biruința.

De ce ? De ce-ai plecat
Fără să mă fi încredințat?
O oră doar de fericire
Sub un nume de iubire,

Un zâmbet gol, neputincios
Noroc fugar și mincinos.

Dar nu ..nu regret defel
Că gândul ți-este tot la el,
Mă resemnez și mă împac
Cu-acest amor de tot sărac.

Se prea poate înțelepciunea
În lumea asta de ghinion
Să însemne doar ca și rațiunea
În șahul vieții- simplu pion.

Se prea poate viețuirea
O glumă fără margini fie
Precum cel ce vrea mărirea
Unui tron de veșnicie.

Dar nu! Nu astfel se bate
Ceasul ce-l aud în noapte...
Pustii îmi sunt visele toate,
Închise-n lacăte și ferecate.

Însă nu mă speriu.
Că sunt singur sau nu sunt,
Îmi clădesc acest mormânt
Din cel mai curat pământ.
Un pământ de nestemate
Ce în inimă le am pe toate...
Rămas-bun, singurătate,
Eu îmi spun,
Și pier în noapte.